

nå målgruppen, at man har valgt den her kampagnetitel.

Jeg kan så, måske til beroligelse for hr. Søren Krarup, sige, at når vi laver det næste kampagnetiltag, startende her den 1. januar, der henvender sig til hele den danske befolkning, også dem, der ikke har haft engelsk fra 3. klasse, kommer det til at ske under overskriften »Gang i Danmark«.

Søren Krarup (DF):

Nu gjorde jeg det ellers vanskeligt for ministeren, for vi havde faktisk aftalt, at han skulle svare yes, men jeg valgte så den negative form, så han var nødt til at vælge noget andet, men det klarede han jo også ved at sige no. Men desværre er, synes jeg, problemet så alvorligt, at det hverken klares med yes eller no, for det har jo at gøre med den situation, det danske sprog befinder sig i.

Vi er jo i en tid og i en situation, hvor dansk i stigende grad tilsidesættes til fordel for engelsk, og der synes jeg ikke, spørgsmålet om målgrupper, og hvad det hedder, er så afgørende som det, at vi må kræve respekt for det danske sprog i Danmark.

Jeg tvivler ikke på, at der er unge mennesker, der forledt af tidens mode hellere vil tale engelsk, det ser jo altid dyrere og finere ud. Men hvis vi accepterer, at dansk trænges helt ud af, lad os bare sige officielle anliggender, så ender vi jo altså til sidst med et sprog, som er fuldstændig amputeret, og det synes jeg faktisk en indenrigs- og sundhedsminister må bekymre sig om.

Jeg vil da også sige: Jeg ville lægge megen vægt på, at netop sundhedsministeren meddelte Sundhedsstyrelsen, at en sådan kampagne faktisk – i hvert fald også – skal have et dansk navn, simpelt hen til ære for det danske sprog, der tales her i landet.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg er da sådan set enig i, at hvis man tager en bredere snak om det danske sprogs situation, så kan de spørgsmål, der rejser sig i den forbindelse, hverken besvares med yes, no eller maybe. Jeg er enig med hr. Søren Krarup i, at vi skal værne om vores sprog. Man må jo også sige, at resten af den her kampagne i øvrigt er formidlet på dansk.

Altså, det her handler jo om, hvad det er for et slagord, hvad det er for en overskrift, der fan-

ger de unge. Og der må jeg altså stå fast på det synspunkt, at når vi skal kommunikere med bestemte målgrupper, er det altså fornuftigt, at man gør sig nogle overvejelser om, hvordan man fanger dem.

Jeg kunne levende forestille mig – jeg skal ikke give nogen eksempler på det – at hvis man skulle fange dem via det danske sprog og have den tilsvarende stopeffekt frem, så kunne det være, vi skulle bruge det danske sprog i en form, hvor hr. Søren Krarup også ville sætte spørgsmålstegn ved, om det nu var hensigtsmæssigt; altså, hvis man skulle lave sådan et stopord, som fik teenagerne til at vågne op. Og der vil jeg jo til enhver tid foretrække det her engelsksprogede »Get moving«, der som sagt er testet på den her målgruppe, frem for ... nej, jeg vil ikke kaste mig længere ud i, hvad man kunne finde på.

Vi gør i øvrigt meget ud af at lære vores børn og unge at beherske engelsk som det første fremmedsprog i en relativt ung alder, og jeg tror ikke, at der er nogen unge i den her målgruppe af 10-18-årige, der har problemer med at absorbere det her udtryk.

Men jeg vil gerne medgive hr. Søren Krarup, at man selvfølgelig hver gang skal gøre sig den overvejelse, og derfor er jeg også glad for, som jeg kunne sige i mit første svar, at den næste brede kampagne bærer det gode danskklingende slogan »Gang i Danmark«. Bedre kan det vel næsten ikke være.

Søren Krarup (DF):

Nu er jeg slet ikke i tvivl om, at de unge mennesker sagtens forstår det engelske navn, det har fået, men det er jo i og for sig heller ikke af den grund. De ville faktisk også forstå, hvis der blev sagt til dem: Kom så i gang fra sofaen og bevæg dig! Det afgørende er jo altså, at vi dermed accepterer en udvikling, som reducerer dansk til at være et sprog, som kun bruges, jeg er lige ved at sige, i perifere sammenhænge.

Jeg kommer til at tænke på en anden sag vedrørende det sundhedsmæssige, som jeg har fået forbindelse med. Det er gamle mennesker på sygehusene, som ofte er ude for, at de får fremmede læger til at behandle sig, som de ikke kan tale med, fordi de altså ikke har lært dansk. Det er jo i og for sig det samme, for jeg er blevet opmærksom på, at man ikke længere stiller krav til lægerne om at lære dansk, før de får ansættelse.

Kl. 15.35

Nu kan man måske ryste på hovedet af gamle mennesker, jeg begynder måske også at nærme